

Columnes del món

Acracio Pérez és l'anacoreta que protagonitza *Las siete columnas*, una novel·la de Wenceslao Fernández Flórez, publicada el 1926, on l'humorista gallec, a la seva manera —“el humor no grita nunca”, deia—, imagina un món sense els set pecats capitals. Acracio Pérez, que malviu en una cova convençut de veure l'aparició de Déu en la lluminositat de cada capvespre, sense ni un sol seguidor ni cap fidel que l'honori —potser el nom no ajuda a santificar-lo—, rep la visita d'un Satanàs que se sent traït per la humanitat perquè ja no se li permet ocupar el lloc que ocupava antigament en el destí de la Història.

De la trobada entre aquests dos éssers tristos i solitaris en surt una aliança, que es concreta amb l'execució, per part del dimoni, del desig que li demana Acracio Pérez: la desaparició dels pecats capitals. Fins aleshores el que dominava el regne on se situa la novel·la era la impostura i la hipocresia, l'orgull i les baralles, els lladres i els corruptes; pocs anys després del miracle de Satanàs, el panorama ha empitjorat notòriament: sense ira, mandra ni enveja, la dinàmica social s'enfonsa; l'absència de la gola fa que els grassos s'extingeixin, que ja no se celebri cap festa, i que menjar sigui una simple necessitat fisiològica que es realitza en solitari; sense supèrbia no hi ha líders polítics; que la luxúria ja no existeixi comporta l'aniquilació del plaer, la davallada de la natalitat; i una de les conseqüències de la falta d'avarícia és que cessi qualsevol activitat econòmica. Els únics que s'alegren de la fi dels pecats capitals són l'anarquisme i els líders socialistes, que no s'imaginen que milions de persones sortiran a manifestar-se al carrer reclamant el retorn del mal.

És una sort que el Satanàs i l'Acracio Pérez de Fernández Flórez no hagin assolit el seu propòsit, perquè aleshores Fragmenta Editorial —i Ignasi Moreta— no hauria encarregat a Oriol Quintana, Oriol Ponsatí-Murlà, Adrià Pujol, Anna Punsoda, Jordi Graupera i Raül Garrigasait que interpretessin, cadascú a la seva manera, un dels set pecats capitals: si el nivell general és el que ofereix Marina Porrás (Barcelona, 1991) en la seva visió del que li ha tocat, l'enveja, és realment una sort que la seva vigència perduri al llarg del temps. A *L'enveja* Porrás explica que és un pecat que neix amb el mal mirar, amb l'*invidere* llatí, “quan et mires al mirall i no t'agrada el que hi veus”, que necessita dels altres per existir, i que l'antídot més eficaç per evitar-lo és “saber què vols i no tenir mandra de fer-ho”. O convertir l'enveja en admiració; per exemple, admiració “per al talent dels escriptors que saben veure i explicar la vida a partir dels seus miralls trencats”: al cap i a la fi, el que fa Porrás és escriure un bell homenatge a la gran literatura, una de les columnes del món.